

punktet maatte altsaa være, at alt det, som forefindes, er Mandens, og det kan der gøres Udlæg i. Jeg vilde tro, at dette var mindre rigtigt, mindre konsekvent. Det var naturligt, at den samme Ret gjaldt for begge Ægtefæller, og dette er da ogsaa Tilfældet baade i Sverige og i Norge.

Saa kommer jeg til § 35, hvor der er Spørgsmaal om Vederlag til den Ægtefælle, som yder den anden Bistand ved hans Erhvervsvirksomhed. Jeg tror ikke, det er nogen heldig Bestemmelse. Jeg tror, at Forholdet i Almindelighed er, og at det mere og mere bliver saaledes, at naar to Ægtefæller lever af en Erhvervsvirksomhed, er det egentlig ikke saaledes, at den ene driver den, og at den anden betragtes som en betalt Medhjælp. Nej, Forholdet er det, at de begge i Forening driver en Erhvervsvirksomhed til fælles Bedste. Noget saadant er i Udlandet det langt overvejende. I Frankrig er det jo den almindeligste Ting af Verden, at Mand og Hustru driver en Næring i Forening, og saaledes tror jeg, at det allerede i stort Omfang er her hos os, og at det i endnu større Omfang vil blive. Jeg tror derfor, det vil være rigtigt, at Ægtefæller, for saa vidt der her er Tale om Erhvervsvirksomhed, begge betragtes som Indehavere af Forretningen, saaledes at der ikke bliver Tale om, at den ene som Kreditor kan kræve Vederlag af den anden. Det kunde, naar man giver Ægtefællerne en saadan Ret, tænkes, at Kreditorerne kunde komme endogsaa ganske betydeligt til kort, for ikke at tale om de Fiksfaserier, der kunde arrangeres med Hensyn til Skatter og lignende, saaledes som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds omtalte.

Endelig vil jeg gerne nævne Bestemmelserne i §§ 61 og 62. Jeg skal gøre opmærksom paa, at der findes i Kommissionsmotiverne til Samtrykket af Forslagene en Trykfejl. Der staar § 60 og § 61, men det skal, som et af Kommissionsmedlemmerne har oplyst mig om, være 61 og 62. Trykfejlen findes ikke blot i Overskriften, men den gaar helt op gennem Teksten. De Bestemmelser, her er Tale om, omhandler Forholdet mellem den nye Lov og den ældre Ret, og her vil det da ses, at Bestemmelserne i høj Grad giver den nye Lov tilbagevirkende Kraft. Det er altid en betænkelig Sag at give Love tilbagevirkende Kraft, og det er særlig en betænkelig Sag at gøre det, naar der er Spørgsmaal om Formueforhold. Nu kan jeg jo nok se, hvad der ligger til Grund for Bestemmelserne. Det er dette, at det vil være meget vanskeligt maaske gennem et Par Menneskealdre at skulle operere med

to formueretlige Regler med Hensyn til Ægteskabet. Jeg kan forstaa, at man til en vis Grad sætter over de Vanskeligheder, der kan være Tale om, jeg kan forstaa, at man gaar frem paa samme Maade, som man har gjort det i den sønderjydske Lov, idet man erklærer den nye Lov anvendelig paa de bestaaende Ægteskaber, men saaledes at enhver af Ægtefællerne kan forlange, at de ældre Regler skal forblive gældende. Det kan jeg endda forstaa, saa kan altid en af Ægtefællerne, hvis vedkommende ønsker det, sikre sig, at den ældre Ret fremdeles forbliver gældende, skønt det ganske vist ofte er tilfældigt, om Ægtefællerne faar Kundskab om den Forandring, der er foregaaet. Men lad saa være, det Offer kunde man vel efter Omstændighederne bringe. Men her gaar man langt videre, her kræver man, at der skal foreligge en Ægtepagt mellem Ægtefællerne, for at den ældre Retsregel skal kunne bevares. Det vil sige, at medens efter den sønderjydske Lov enhver af Ægtefællerne kan fordre, at man bevarer det formueretlige Grundlag, hvorpaa Ægteskabet i sin Tid er indgaaet, skal de her være enige om at bevare det; naar blot den ene Ægtefælle nægter sit Samtykke til Ægtepagten, vil denne Ægtefælle kunne fremtvinge, at Ægteskabet kommer ind under ganske andre Regler og Forudsætninger end dem, under hvilke det oprindeligt er sluttet. Jeg finder, at dette er betænkeligt og kræver nærmere Overvejelse.

Hvad de øvrige Lovforslag angaar, skal jeg ligesom de ærede foregaaende Talere fatte mig i stor Korthed. Det eneste, jeg kunde ønske at udtale mig lidt nærmere om, er Forslaget til Lov om Ændring i Lov om Rettens Pleje. Det taler om, hvad en Skyldner, hos hvem der sker Udlæg, kan forbeholde sig til Fritagelse for Udlæg. Det har alle Dage været erkendt i vor Ret, at man ikke kunde klæde en Skyldner af til Skjorten, det allermest øjeblikkeligt nødvendige saasom de Klæder, han havde paa, maatte man lade ham beholde. Men efterhaanden er man ogsaa kommet ind paa at give ham Ret til at forbeholde sig Ting til en vis Værdi, saa at han ikke stod ganske blottet, men havde Mulighed for, om end under beskedne Vilkaar, atter at træde ind i Samfundet som arbejdende Medlem. Det var oprindeligt et meget lille Beløb, man satte, men det er efterhaanden forhøjet, senest er det ved Lov af 3. Juni 1919 § 21 fastsat til 100 Kr. for den ugifte og 300 Kr. for den gifte. Imidlertid har man hidtil